

Arrest

nr. 252 220 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
Ieperstraat 10
8830 HOOGLEDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEVRIENDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger afkomstig uit de deelrepubliek Ingoesjetië. U verliet uw land van herkomst omwille van problemen die uw man er heeft gekend.

U werd naar eigen zeggen nooit op de hoogte gebracht van de activiteiten die uw man buitenshuis had. Het kwam voor u als een verassing wanneer u te horen kreeg dat uw man midden juni 2018 werd aangehouden. Wanneer u uw man terug zag na zijn aanhouding merkte u dat hij ernstig verwond was. U hoorde via via dat hij beschuldigd werd een aanhanger te zijn van het wahabisme.

Op een gegeven moment kreeg u van uw man te horen dat de situatie te gevaarlijk was geworden en dat jullie tijdelijk het land dienden te verlaten. U en uw gezin gingen naar Montenegro en van daaruit kregen jullie van familieleden te horen dat de situatie allermint verbeterde. Bijgevolg besloten u en uw gezin om verder te reizen naar Europa. Via Tsjechië en Duitsland kwam u op 7 september 2018 in

België terecht. Op 11 september 2018 werd er in uw hoofde een verzoek om internationale bescherming geregistreerd bij de Belgische asielinstanties.

In uw woonplaats in België werd op een gegeven moment lawaai en geschreeuw vastgesteld en men had u verteld dat uw kinderen van u konden worden afgenomen indien dit in de toekomst nog gebeurde. Om dit te vermijden kreeg u advies om klacht in te dienen tegen uw man met de bedoeling dan achteraf een gezinshereniging aan te vragen. U wilde dit eerst in samenspraak met uw man doen, maar nadat hij hier niet voor open stond, heeft u op eigen houtje een klacht ingediend tegen uw man. U en uw man werden van elkaar gescheiden waarop u tevergeefs trachtte om uw klacht in te trekken. U zorgde er wel voor dat uw man stiekem bij u en uw kinderen op bezoek kon komen. Uiteindelijk werd de zaak uitgesproken, is de situatie tussen u en uw man rechtgezet en wonen jullie opnieuw samen. U gaf evenwel aan dat uw broer geen begrip toont voor uw demarches en u vreest dat hij dit niet onbestraft zal laten.

Ter staving van uw beschermingsverzoek werden de volgende stukken voorgelegd: de binnenlandse paspoorten van u en uw echtgenoot, de geboorteaktes van uw kinderen, een huwelijkscertificaat, een rijbewijs, een wapenvergunning, een militaire kaart, een wolvenbiljet, een schrijven door uw man opgesteld en gericht aan de gerechtelijke instanties, een schrijven opgesteld door uw schoonvader en gericht aan een mensenrechtenorganisatie, een in de Russische Federatie opgesteld medisch attest, twee convocaties, een schermafbeelding van een mailconversatie tussen uw echtgenoot en M.M. (...), schermafbeeldingen van een bericht op sociale media, een eigendomsbewijs en uiteenlopende medische documenten opgesteld in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaart een slecht geheugen te hebben, maar staakt deze bewering met geen enkel attest (CGVS, p. 4). Indien u echter stelt dat u omwille van geheugenproblemen niet in staat zou zijn deel te nemen aan onderhavige procedure of om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, kan verwacht worden dat u binnen redelijke termijn medische/psychologische hulp zou inroepen om uw problemen te staven, hetgeen u nagelaten heeft om te doen. U gaf daarnaast op de DVZ geen elementen te kennen die uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (zie Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, 04.01.2019). Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op zelfstandige wijze naar voren te brengen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u uw beschermingsverzoek op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van het door hem ingediende beschermingsverzoek werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas en bijgevolg een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Uit de verklaringen die u heeft afgelegd blijkt dat uw persoonlijke problemen plotsklaps en op bruuske wijze zijn gestart op 15 juni 2018 wanneer u beweert te zijn opgepakt en tot valse bekentenissen zou zijn gedwongen door FSB-medewerkers. Deze kortstondige aanhouding is, wat u betreft, meteen ook de belangrijkste gebeurtenis binnen uw asielmotieven. Zodoende kan worden gesteld dat de vervolgingsfeiten waar u het voorwerp van zou zijn geweest al met al beperkt zijn gebleven. Gelet op de plotse escalatie op 15 juni werd er u gevraagd naar de redenen waarom u plots in het oog van de storm bent geraakt. U beperkte zich in hoofdzaak tot de verwijzing naar een WhatsApp-groep bestaande uit vijftientig tot dertig leden waar u deel van zou hebben uitgemaakt. Wanneer vervolgens gevraagd werd waarom die WhatsApp-groep dan zo problematisch was dat men u daardoor zou gaan viseren komt u niet verder dan enkele halfslachtige stellingnames. U verklaarde: "Omdat één of twee man in die groep zaten die, waardoor de hele groep gevisereerd werd." Vervolgens blijkt evenwel dat u er het raden naar heeft wie dat dan juist zou zijn: "Ik ken ze niet. Er waren veel mensen. Concreet die twee man weet ik niet wie ze waren. Ik kende ze niet persoonlijk." Het is bevreemdend dat u beweert dat twee mensen de oorzaak zouden zijn voor de problemen, maar dat u dan kennelijk niets meer dan dat kan vertellen. Gevraagd naar hoe u weet dat een bepaald duo de oorzaak zou gevormd hebben, komt u met de

volgende repliek: "Zo denk ik. In principe was er niets verdachts in de groep. Er was niets verdachts wat we geschreven hadden. Of niets illegaals of onwettigs. Enige wat er wel misschien anders was of misschien anders overkwam er was sprake van dat dat men moet bereid zijn in geval tweede oorlog uitbreekt. Dat we ons moeten klaar maken. Misschien omdat I. (...) vertrokken was en omdat ik bevriend was met I. (...)." (CGVS p. 22) Uw verklaringen zijn gebaseerd op giswerk en zijn allerminst overtuigend noch verhelderen zij waarom u persoonlijk geïnterviewd zou worden. U werd vervolgens nogmaals gevraagd waarom u beweerde dat twee personen de oorzaak voor de vervolgingsfeiten zouden vormen en andermaal kan uw repliek geenszins enige duidelijkheid scheppen: "Omdat kijk, ik heb zelf vastgezeten in gevangenis. Drie jaar geleden kwam ik vrij. En ik ken wel de psychologie van mensen. Soms stellen mensen teveel vragen. Soms gaat het te ver. Men is nieuwsgierig. Dan vraag ik me af waarom stel je nog die vragen?" (CGVS p. 22) Voorgaande doet besluiten dat u overtuigend noch eenduidig bent over de reden waarom u plots zou zijn geïnterviewd in uw land van herkomst. De verklaringen die u dienaangaande aflegde, dragen zodoende bezwaarlijk bij aan de aannemelijkheid van uw relaas.

Aansluitend bij voorgaande bemerkingen en rekening houdend met de centrale rol die u de WhatsApp-groep toedicht binnen uw beweerde asielproblematiek, is het vervolgens uitermate bevreemdend dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de oprichting ervan. Zo verklaarde u aanvankelijk dat Ab. M. (...) werd gearresteerd vóór de oprichting van de WhatsApp-groep: "[...] die Ab. M. (...) gaf les. Koranles. In de moskee. Hij was onze leraar. [...] maar nog voor de moskee gesloten werd, nog voor de WhatsApp en alles, hij was de eerste die werd opgepakt en gearresteerd. Er werden wapens bij hem toegestopt. Dus toen hij opgepakt werd, hebben we WhatsApp-groep opgericht. Met de bedoeling hem te helpen en met koranlessen verder te gaan." (CGVS p. 13) Wanneer later tijdens hetzelfde CGVS-onderhoud opnieuw werd ingegaan op de WhatsApp-groep zou plots moeten blijken dat net deze Ab. M. (...) de beheerder was van deze groep. Bovendien zou het diezelfde Ab. M. (...) geweest zijn die via die WhatsApp-groep koranlessen gaf. Tegelijkertijd verklaarde u echter niet te weten of Ab. M. (...) intussen al is vrijgekomen of niet. Wanneer u vervolgens gevraagd werd hoe het dan kan dat iemand die in de gevangenis zit beheerder is van een WhatsApp-groep en via dit medium in staat is om koranlessen te geven, verklaart u plots dat er na de aanhouding geen lessen meer werden gegeven en dat er na de opsluiting van Ab. M. (...) in het algemeen nog amper communicatie was in de groep (CGVS p. 25). Het mag duidelijk wezen dat deze verklaringen geen steek houden en onderling niet verenigbaar zijn. Gelet op de voorname rol die deze WhatsApp-groep inneemt in het door u naar voor gebrachte relaas, doen uw verklaringen ter zake verder twifelen aan de waarachtigheid van uw ingeroepen asielmotieven.

Een andere tegenstrijdigheid waar moeilijk over heen kan worden gestapt betreft de rol die u in het geheel zou hebben gespeeld en meer bepaald inzake de kennis die de autoriteiten hier over hadden. Bij de DVZ verklaarde u het volgende: "[...] Het soennisme wordt niet gewenst door de overheid, daarom hadden we die WhatsAppgroep. I. (...) [d.i. I. (...)] is in 2016/2017 naar Syrië vertrokken en ik steunde hem financieel via een persoon in Turkije. Dat wist de politie ook en ze zeiden dat ik met dat geld IS steunde. Volgens de politie zat I. (...) ook bij IS." (CGVS-vragenlijst 3.5.) Waar u bij de DVZ aldus spontaan melding maakte van de kennis van de politie over uw financiering van I. (...) én daarbij verklaarde dat u omwille hiervan door de politie beschuldigd werd van steun aan IS, rept u hierover met geen woord meer bij het CGVS. Gevraagd naar wie er op de hoogte was van uw financiële steun aan I. (...) verklaarde u: "Niemand. Slechts ik en A. (...)." Vervolgens werd er uitdrukkelijk aan u gevraagd of de autoriteiten op de hoogte waren van uw financiële bijdrage aan I. (...), waarop u repliceerde: "Niet van mij. En over A. (...) weet ik het niet." Wanneer uiteindelijk nog gevraagd werd of u hierover heeft gepolst bij A. (...) stelde u: "Nee. Mocht ik hem gevraagd hebben, mocht hij het doorgezegd hebben zou hij het tegen mij niet gezegd hebben. Hij zou zwijgen." (CGVS p. 28) De kennis van de politie over uw financiering van een in Syrië verblijvend persoon, die ook lid was van de bovenvermelde WhatsApp-groep, betreft allerminst een detail. Aangezien u bij de DVZ beweerde dat u door de politie beschuldigd werd van met dit geld IS te steunen, kan zelfs redelijkerwijs worden gesteld dat de incoherentie ter zake verder wijst op een gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielaanpak.

De gebrekkige geloofwaardigheid van het relaas dat door u en uw echtgenote naar voor werd gebracht, manifesteert zich verder aangaande jullie weerzien na uw aanhouding op 15 juni 2018. Uw echtgenote verklaarde bij de DVZ het volgende: "Op 15 juni 2018 werd hij aangehouden maar op dat moment was ik samen met mijn kinderen op bezoek bij mijn moeder. Het waren juist feestdagen dan. Ik weet dat hij diezelfde dag op de middag werd vrijgelaten. Ik vernam het nieuws via mijn schoonmoeder, zij had mij gebeld. Ik heb mijn man vijf dagen later teruggezien toen we terug thuis waren. Het was heel duidelijk te zien dat hij mishandeld was geweest: hij had allerlei verwondingen, kon niet goed stappen..." (CGVS-vragenlijst A.Z. (...) 3.5.) U verklaarde dan weer dat u uw echtgenote reeds heeft gezien op 16 juni, de dag na uw aanhouding. U verklaarde eerst dat u haar slechts vanop een afstand zag die dag omdat de mannen apart zitten. Wanneer evenwel gevraagd werd wanneer u dan voor het eerst opnieuw met uw vrouw heeft gesproken, blijkt dit ook de zestiende juni te zijn. U verklaarde: "Op de zestiende 's avonds.

Toen iedereen weg was.” (CGVS p. 23) Wanneer u geconfronteerd werd met het gegeven dat uw echtgenote eerder aangaf dat ze u pas terugzag bij haar thuiskomst vijf dagen later, repliceerde u: “Het was de volgende dag. Kijk je kunt het ook anders interpreteren. Je kunt zien en voorzichtig contact hebben. We zagen elkaar op afstand. Haar Russisch is niet zo goed. Misschien verkeerd begrepen. Zoals we nu met elkaar aan het praten zijn dat is pas vijf dagen later ja.” (CGVS p. 29) Enkele dagen later gaf uw echtgenote tijdens haar CGVS-onderhoud (dat overigens probleemloos in het Russisch is verlopen) een gelijkaardige uitleg door te stellen dat ze de zestiende alweer bij u was, maar dat ze u niet zag omdat het donker was en er niet echt contact was. Echter gaf ook uw echtgenote nu te kennen dat jullie elkaar hebben gesproken (CGVS A.Z. (...) p. 12-13 en 23). Gelet op de heldere en gecontextualiseerde verklaring die uw echtgenote aflegde bij de DVZ, waarbij ze het weerzien situeert bij haar thuiskomst vijf dagen later, is ter zake slechts weinig ruimte voor interpretatie. In die optiek kan het vergezochte onderscheid inzake de intensiteit van een weerzien maar weinig overtuigen, te meer omdat jullie zelf verklaarden dat jullie elkaar wel degelijk hebben gesproken op de avond van 16 juni. Bovendien zet jullie gebrekkige overeenstemming ter zake zich door. U verklaarde met name dat u na 16 juni elke dag uw echtgenote heeft gezien (CGVS p. 23). Uw echtgenote gaf echter uitdrukkelijk te kennen dat ze u na de zestiende pas vijf dagen later opnieuw heeft gezien (CGVS A.Z. (...) p. 13). Geconfronteerd met uw bewering dat u uw echtgenote elke dag zag, stelde zij: “De volgende dag was ik daar. En hij zag me. Daarna ging ik terug en hij zag me niet. En hij kon me ook niet zien. Er waren daar mensen. Ik kookte voor mensen.” Wanneer vervolgens aan uw echtgenote werd gevraagd hoe het dan komt dat u beweerde dat u haar elke dag zag, komt uw echtgenote niet verder dan een ontoereikende uitleg: “Hij heeft me niet gezien. Maar misschien wist hij dat ik daar was. Schoonmoeder zei dat ze tegen hem zegt dat ik thuis ben. Dat ik zorg voor tafeldekking en opruiming en zo. [...]” (CGVS A.Z. (...) p. 23) Voorgaande vaststellingen doen zodoende verder twijfelen aan het asielrelaas dat door u en uw echtgenote werd uiteengezet.

Naar aanleiding van de beweerde problematiek zouden u en uw gezin op verschillende adressen hebben gewoond tijdens jullie laatste periode in Ingoesjetï. Evenwel slaagden u en uw echtgenote er ook hier niet in om eenduidige verklaringen af te leggen. U verklaarde dat jullie vier tot vijf maanden in de Yuznaia-straat woonden, het adres van waar u werd meegenomen op 15 juni 2018. Nog volgens uw verklaringen woonde u na uw aanhouding vier tot vijf dagen bij uw ouders terwijl uw familie voor u een huurhuis regelde. Vervolgens zouden u en uw gezin nog twee tot twee en een halve week in het huurhuis hebben gewoond (CGVS, p. 3-5). Uw echtgenote gaf initieel meermaals aan dat jullie laatste adres Gurgan 50 was en dat jullie hier ongeveer een week hebben verbleven. Uiteindelijk bevestigde zij dat jullie na Gurgan 50 nergens anders meer hebben gewoond, ook niet tijdelijk. Betreffende dit adres verklaarde uw echtgenote aanvankelijk dat dit dichtbij uw familie was om uiteindelijk deze bewering bij te stellen en te verklaren dat Gurgan 50 de woning van uw vader was en dat jullie op dit adres samenwoonden met uw familie (CGVS A.Z. (...) p. 4-5, 6 en 12). Uw echtgenote stelde dat jullie voor Gurgan 50 op het adres Gautieva ongeveer een week een woonplaats hebben gehuurd. Nog daarvoor zouden jullie een half jaar in Yuznaia hebben gewoond (CGVS A.Z. (...) p. 5-6). De verklaringen van uw echtgenote ter zake veranderen naarmate het onderhoud vorderde en halfweg wekt uw echtgenote de indruk dat jullie eerst bij uw familie woonden en dan naar het huurhuis in Gautieva zijn uitgeweken (CGVS A.Z. (...) p. 13, 15). Uiteindelijk werd uw echtgenote gewezen op de verklaringen die ze aflegde over jullie laatste adres en werd er gevraagd wat het correcte antwoord was. Hierbij gaf uw echtgenote opnieuw aan dat Gurgan 50 het laatste adres was en dat dit bij uw ouders was, maar dat jullie gerief in Gautieva lag (CGVS A.Z. (...), p. 23). Voorgaande verklaringen van u en uw echtgenote zijn moeilijk te rijmen met de timing die naar voor werd geschoven. Na uw aanhouding gaf u aan nog vier tot vijf dagen bij uw ouders te hebben verbleven om vervolgens de resterende twee tot twee en een halve week in een huurhuis door te brengen. Dit leidt tot de conclusie dat u en uw gezin nog hoogstens drie ruime weken in Ingoesjetï hebben verbleven na uw aanhouding. Op basis van de verklaringen van uw echtgenote zou dit zelfs beperkt zijn geweest tot twee weken. Zij gaf immers aan dat jullie na de aanhouding een week een huis huurden in Gautieva om vervolgens een week in Gurgan 50 bij uw ouders te verblijven. Er dient te worden vastgesteld dat u werd aangehouden op 15 juni 2018 en dat jullie pas zijn vertrokken op 24 juli 2018. Dit betekent dat jullie nog vijf en een halve week ter plekke zouden zijn geweest, hetgeen niet in overeenstemming te brengen is met jullie verklaringen over jullie verblijf(plaatsen) na uw aanhouding. Wanneer uw echtgenote hiermee geconfronteerd werd, gaf zij de volgende onduidelijke repliek: “Toen hij op Gautieva woonde bij ziekenhuis. Ik woonde bij moeder. Dan bij einde van man, ik herinner me niet precies. We verhuisden naar Gautieva. We hebben onze spullen gebracht en ik denk dat we daar een week hebben gewoond; nadat die schoonzus vertrok dat was één juli. Ben niet zeker van was het juni of juli. Ik weet het niet. Mijn man voelde zich overal slecht en we keerden opnieuw terug naar de ouders.” Uw echtgenote werd om verduidelijking gevraagd over waar zij hoe lang heeft gewoond na uw aanhouding. Zij verklaarde vervolgens: “We verhuisden naar Gautieva. Daar woonden we ongeveer een week. En we zijn dan teruggekeerd naar zijn moeder. Gurgan 50.” Op

de vraag hoe lang jullie dan nog zijn teruggekeerd naar Gurgan 50 repliceerde uw echtgenote: "Ik herinner me niet. Twee weken. Dat is snel gegaan." (CGVS A.Z. (...) p. 23-24) Met deze bijkomende, volatiële verklaringen vanwege uw vrouw wordt er volledig ingegaan tegen uw eigen verklaringen. Waar zij aanhaalt dat jullie een week naar de huurwoning verhuisden om vervolgens nog een tweetal weken terug te keren naar het huis van uw ouders, spreekt u immers nergens meer van een terugkeer naar de woning van uw ouders en stelt u duidelijk dat jullie de laatste twee weken in de huurwoning hebben doorgebracht. Op basis van voorgaande dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote over jullie laatste verblijfplaatsen verklaringen hebben afgelegd die onderling onverzoenbaar zijn en bovendien moeilijk te rijmen vallen met de naar voor geschoven timing. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze periode voor jullie precair was en dat er zodoende preciezer en coherenter verklaringen over zouden worden afgelegd. Bovenstaande vaststellingen zetten aldus verder jullie verklaringen op losse schroeven.

Gelet op voorgaande dient te worden gesteld dat u allerm minst aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst gevisieerd werd door de veiligheidsdiensten. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u vervolging dient te vrezen vanwege de O. (...) -teip. Immers moet worden benadrukt dat de beweerde teip-problematiek inherent is aan de ongeloofwaardig bevonden problemen met de veiligheidsdiensten. Zo blijkt dat de O. (...) -teip u en A. (...) verantwoordelijk achtten op basis van de valse bekentenissen die u op 15 juni 2018 bij de veiligheidsdiensten zou hebben ondertekend. Bovendien zouden de teip-problemen slechts gestart zijn nadat politiemedewerkers, die door uw klacht schrik hadden hun job te verliezen, het gerucht verspreidden dat u en A. (...) achter de dood van de twee O. (...) -broers zaten (CGVS, p. 14, 20). Daar aan de problemen met de veiligheidsdiensten geen geloof wordt gehecht, valt meteen ook de oorzaak voor de teip-problematiek weg. Aanvullend kan dienaangaande trouwens nog worden opgemerkt dat u aanhaalt dat het algemeen bekend was dat de FSB verantwoordelijk was voor de moord op de twee broers (CGVS, p. 26). Bijgevolg is het hoogst merkwaardig dat de O. (...) -teip u en A. (...) verantwoordelijk zouden achten voor de dood van die twee. Uw uitleg dat dit het gevolg zou zijn van valse beschuldigingen of geruchten komt twijfelachtig over. Er kan immers worden verwacht dat de teip-leden inzien dat de bekentenissen op twijfelachtige wijze kunnen zijn verkregen en dat er mogelijks een agenda achter de geruchtenmolen zat. Bovenal noemde u op een gegeven moment de twee broers goede vrienden én behoren zowel uw moeder als A. (...) zelf tot de O. (...) (CGVS, p. 12-13). Dit doet verder twifelen aan de bewering dat de O. (...) -teip zomaar de informatie afkomstig van de FSB, de algemeen gekende verantwoordelijken voor de dood van de broers, voor waar zou aannemen.

De verschillende vaststellingen die in uw dossier werden gedaan leiden tot de vaststelling dat er aan uw beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht. U bent er bijgevolg niet in geslaagd een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die door u en uw echtgenote werden voorgelegd, vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Wat betreft de binnenlandse paspoorten, de geboorteaktes van uw kinderen, het rijbewijs en het huwelijkscertificaat dient te worden gesteld dat deze stukken louter gegevens bevatten inzake jullie identiteit en gezinssamenstelling, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS.

Inzake de wapenvergunning, de militaire kaart, het wolfsbiljet en het eigendomsbewijs – steevast (en bij wijlen onleesbare) kopieën – moet worden besloten dat deze stukken geen verband houden met de argumenten waarop onderhavige beslissing steunt. Bovendien zijn deze stukken geenszins van die aard dat zij het vermogen hebben om, wat u en/of uw gezin betreft, te doen besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Bijgevolg hebben deze documenten geen inhoudelijke impact op de uitkomst van uw beschermingsverzoek.

Met betrekking tot de brieven die op 20 juni 2018 door u en uw vader werden opgesteld en die respectievelijk gericht waren aan de gerechtelijke instanties en een mensenrechtenorganisatie, moet worden geconcludeerd dat hier geen enkele objectieve bewijswaarde aan kan worden toegevoegd. Immers moet benadrukt worden dat u en uw vader de auteurs zijn van deze stukken en dat niets jullie in de weg stond om een dergelijk document inhoudelijk geheel naar eigen goeddunken op te stellen. Bovendien moet worden opgemerkt dat u, geconfronteerd met een onduidelijke passage waarin u een schijnbaar incorrecte tijdsaanduiding naar voor schuift in uw schrijven, slechts een zeer bevreemdende uitleg kan verschaffen die allerm minst kan overtuigen. De replieken die u ter zake heeft aangehaald, versterken verder de appreciatie dat u een gekunsteld relaas naar voor bracht (CGVS p. 28-29).

Wat de kopie van het Russisch medisch attest betreft, dient te worden gesteld dat, voor zover het om een authentiek document zou gaan, dit geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u bepaalde verwondingen zou hebben opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke en/of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Dit attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u uw verwondingen zou hebben opgelopen.

Aan de twee convocaties die u heeft voorgelegd, kan vervolgens enkel een ondersteunende waarde worden toegekend indien zij worden vergezeld van een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval bleek te zijn. Deze stukken zijn an sich niet in staat om uw gebrekkige geloofwaardigheid te herstellen.

De schermafdrucken van een mailconversatie tussen u en M.M. (...) hebben evenmin enige impact op uw dossier. Uiteindelijk bevatten deze schermafdrucken niet meer dan enkele algemene vragen gesteld door M.M. (...) en uw repliek hierop.

Wat de schermafbeeldingen van een bericht op sociale media betreft moet worden opgemerkt dat dit geenszins op uw situatie betrekking heeft. Er wordt gewag gemaakt van onaangekondigde inspecties, onder andere bij M.M. (...). Uw situatie komt op geen enkele wijze aan bod.

Wat, tenslotte, de uiteenlopende medische documenten opgesteld in België betreft, moet worden besloten dat een lezing van de desbetreffende stukken aantoont dat ook zij inhoudelijk niet van die aard zijn dat zij een impact kunnen uitoefenen op uw beschermingsverzoek, laat staan dat zij in staat zouden zijn om de uitkomst van onderhavige beslissing te wijzigen."

Volledigheidshalve kan, wat u betreft, nog worden opgemerkt dat u aangaf een vrees te koesteren vanwege uw broer omdat hij u niet kan vergeven dat u een klacht heeft ingediend tegen uw man. In uw woonplaats in België werd op een gegeven moment lawaai en geschreeuw vastgesteld en men had u verteld dat uw kinderen van u konden worden afgenomen indien dit in de toekomst nog gebeurde. Om dit te vermijden kreeg u naar eigen zeggen het opportunistische advies om klacht in te dienen tegen uw man met de bedoeling dan achteraf een gezinshereniging aan te vragen. U wilde dit eerst in samenspraak met uw man doen, maar nadat hij hier niet voor open stond, heeft u op eigen houtje een klacht ingediend tegen uw man. U en uw man werden van elkaar gescheiden waarop u tevergeefs trachtte om uw klacht in te trekken. U zorgde er wel voor dat uw man stiekem bij u en uw kinderen op bezoek kon komen. Uiteindelijk werd de zaak uitgesproken, is de situatie tussen u en uw man rechtgezet en wonen jullie opnieuw samen. U gaf aan dat uw broer geen begrip toont voor uw demarches en u werpt enkele hypothetische en uiteenlopende beweringen op als zou uw broer de kinderen aan de ouders van uw man geven, hij u en uw man uiteen zou halen en dat hij u thuis zou houden of uithuwelijken als straf voor wat u heeft gedaan (CGVS A.Z. (...) p. 20-22). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet het minste begin van bewijs voorlegt dat u daadwerkelijk een klacht hebben ingediend tegen uw man. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien zou worden aangenomen dat u een klacht heeft ingediend, hetgeen tot op heden geenszins vaststaat, het louter een blote bewering betreft dat dit niet in samenspraak met uw man zou zijn geweest. Bovenal moet in deze worden opgemerkt dat u, uw man en uw kinderen nog steeds een gezin vormen en dat u verschillende

stappen heeft ondernomen om de situatie recht te zetten (u trachtte de klacht in te trekken, u zorgde er voor dat uw man in het geheim u en de kinderen kon bezoeken en intussen wonen jullie opnieuw samen). In die optiek, waarbij plooiën die er eventueel zijn geweest klaarblijkelijk zijn gladgestreken, kunnen de blote beweringen inzake de vrees die u koestert ten aanzien van uw broer worden betwijfeld. Binnen het geheel van uw verklaringen ter zake kan niet anders dan worden vastgesteld dat uw verklaringen niet gestaafd en vooral hypothetisch van aard zijn. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van voorgaande redenen een gegronde vervolgingsvrees dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling van de zaak

2.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing niet op dienstige wijze aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing, luiden als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaart een slecht geheugen te hebben, maar staat deze bewering met geen enkel attest (CGVS, p. 4). Indien u echter stelt dat u omwille van geheugenproblemen niet in staat zou zijn deel te nemen aan onderhavige procedure of om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, kan verwacht worden dat u binnen redelijke termijn medische/psychologische hulp zou inroepen om uw problemen te staven, hetgeen u nagelaten heeft om te doen. U gaf daarnaast op de DVZ geen elementen te kennen die uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (zie Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, 04.01.2019). Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op zelfstandige wijze naar voren te brengen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster beperkt zich er inzake deze motieven toe aan te geven dat het denigrerend zou zijn dat er werd verwacht dat zij zou aantonen dat zij geheugenproblemen had en dat niet kan worden verwacht dat zij met haar beperkte middelen volledige bewijzen voorlegt. Hiermee ontkracht zij deze motieven in het geheel niet. Zoals verweerder terecht aanhaalt in de bestreden beslissing, mocht weldegelijk van verzoekster worden verwacht dat zij, zo zij werkelijk zou kampen met dermate ernstige geheugenproblemen dat zij niet bij machte was of zou zijn om deel te nemen aan de procedure internationale bescherming en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen, zulks zou (kunnen) staven aan de hand van de nodige (medische) attesten. Verzoekster doet zulks tot op heden echter niet. Bovendien gaf verzoekster, zoals blijkt uit de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, bij de aanvang van haar procedure zelf duidelijk aan dat er geen elementen waren die haar deelname aan deze procedure en het vertellen van haar verhaal konden bemoeilijken. Daarenboven blijkt uit verzoeksters overige verklaringen, zoals met recht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, dat verzoekster weldegelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om haar asielrelaas op een gedegen wijze uiteen te zetten.

2.2. Waar verzoekster verweerder verwijt dat deze naliert te motiveren inzake "de medische toestand in het land", dient, nog daargelaten dat verzoekster dienaangaande niet de minste verdere duiding of informatie verstrekt, verder te worden opgemerkt dat verzoekster, dit mede gelet op het voorgaande, op generlei wijze aantoonde of aannemelijk maakt dat zij kampt met medische problemen die in haren hoofde vervolging zouden uitmaken of op basis waarvan zij vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat medische elementen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de

Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van dergelijke elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.3. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij betoogt dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden doordat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar en citeert uit de beslissing die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd genomen ten aanzien van haar echtgenoot. Uit de stukken van het dossier blijkt immers genoegzaam dat verzoekster zich in het kader van haar voorliggende verzoek om internationale bescherming deels beroept op dezelfde asielmotieven als deze die door haar echtgenoot werden aangevoerd in het kader van diens verzoek om internationale bescherming. Verzoekster betwist zulks niet. In tegendeel verwijst zij in het verzoekschrift zelf opnieuw naar de door haar echtgenoot aangevoerde asielmotieven. Bijgevolg vermocht verweerder in dit kader en betreffende deze asielmotieven weldegelijk op dienstige wijze te verwijzen naar en te citeren uit de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeksters echtgenoot en is de motiveringsplicht niet geschonden doordat verweerder zulks deed. Dit geldt nog des te meer daar in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeksters echtgenoot uitdrukkelijk en terdege rekening wordt gehouden met en nu deze beslissing deels is gebaseerd op verzoeksters verklaringen.

Verzoekster is de echtgenote van de heer T.K., wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 253 718. Zoals reeds hoger bleek, baseert verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming deels op dezelfde asielmotieven als deze die door haar echtgenoot werden aangehaald in het kader van diens verzoek om internationale bescherming. Verzoekster herneemt deze asielmotieven in het onderhavige verzoekschrift. Daarenboven beroept zij zich daarbij in rechte en in feite integraal op dezelfde middelen, argumenten en elementen als deze die door haar echtgenoot werden aangevoerd in het kader van diens beroep bij de Raad, gekend onder het voormelde rolnummer.

Bij arrest nr. 252 219 van 6 april 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd ten aanzien van verzoeksters echtgenoot geoordeeld als volgt:

“1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger afkomstig uit de deelrepubliek Ingoesjetië. U verliet uw land van herkomst omwille van problemen met de FSB en ontluikende teip-problemen.

In 2015 leerde u ene I. (...) kennen via uw neef A.O. (...). I. (...), op zijn beurt een neef van A. (...), had herstelwerken aan zijn wagen laten uitvoeren door u. I. (...) sprak u aan over religie en stelde u vervolgens voor aan Ab. M. (...). U wilde immers de koran bestuderen en Ab. M. (...) gaf les in een moskee. Op een gegeven moment werd Ab. M. (...) gearresteerd en opgesloten in de gevangenis nadat men hem valselijk had beschuldigd van wapenbezit. Uiteindelijk werd ook de moskee gesloten en werd er een WhatsApp-groep opgestart om de koranlessen te laten doorgaan. Samen met vijftientig tot dertig anderen maakte u deel uit van deze WhatsAppgroep.

Eind 2016 of begin 2017 trok I. (...) naar Syrië om er mensen te gaan helpen. Hij belandde er echter bij de verkeerde mensen. A. (...) en u trachten hem terug naar Ingoesjetië te krijgen en maakten eenmalig geld over naar I. (...) in Syrië, via een tussenpersoon in Turkije. A. (...) ontving op een gegeven moment een brief van de hand van I. (...) die enkel naar de familie zou worden doorgestuurd in het geval van zijn overlijden. U meent dat I. (...) op dat moment mogelijks zelf en bij leven besliste om die brief over te maken om er zo voor te zorgen dat de politie zijn familie met rust zou laten. Dit gezegd zijnde gaat u er op heden van uit dat I. (...) alsnog om het leven is gekomen omdat hij sindsdien niets meer van zich heeft laten horen.

Vanaf juni 2018 werd er een speciale actie opgestart. Op 8 juni werden U. (...) en M.O. (...), twee broers die lid waren van de WhatsApp-groep waar u ook deel van uitmaakte, samen met hun moeder om het leven gebracht door de FSB. Ofschoon ze onschuldig waren, werd er gezegd dat ze van plan waren om een terreuraanslag te plegen. Slechts twee dagen vooraleer de broers samen met hun moeder werden gedood, was hun vader, die actief was als hoofd van de politie, ontslagen.

Een week later, op 15 juni 2018, werd u 's morgens van bij u thuis met geweld opgepakt door gemaskerde mannen van de FSB. Uw gsm, laptop en enkele documenten werden in beslag genomen en u zelf werd naar een politiegebouw gebracht alwaar u ondervraagd werd. Men toonde u foto's van onder meer de vermoorde broers, A. (...) en I. (...) en men vroeg naar uw connectie met deze personen. Uiteindelijk kreeg u papieren voor uw neus geduwd en werd u gedwongen om uw handtekening te zetten. U hebt de documenten niet gelezen maar u zag wel dat er over Islamitische Staat (IS) gesproken

werd. Nadat u de documenten had getekend werd u geslagen en geschopt en naar een cel weggebracht. U werd daar uiteindelijk weggehaald door een Ingoesjetische politieagent die u evenwel nog documenten liet ondertekenen waarin u verklaarde dat u geen bezwaar had tegen de door de politie gestelde handelingen. Omdat u geen andere keuze had, tekende u ook deze documenten.

U legde zich niet neer bij deze situatie en nadat u liet vaststellen dat u werd geslagen, diende u klachten in bij verschillende politiediensten, waaronder de FSB, en schreef u brieven naar een mensenrechtenactivist en de Procureur-Generaal in Moskou. Naar aanleiding van uw klachten werd u twee keer opgeroepen door de politie. Een eerste keer, op 28 juni 2018, werd u gewaarschuwd dat als u uw klachten niet zou intrekken u het alleen maar erger zou maken voor uzelf. Op 20 juli 2018 werd u opnieuw opgeroepen, maar u durfde het niet meer aan om zich te melden bij de politie.

Op 24 juli 2018 werd uw neef A. (...) gearresteerd en u besepte dat de situatie ernstig was. U besloot hierop om Ingoesjetië te verlaten en u en uw gezin hielden zich op in Montenegro. Van familie kwamen jullie echter te weten dat de situatie niet verbeterde. Onder politiemedewerkers, die door uw klacht schrik hadden hun job te verliezen, werd het gerucht verspreid dat u en A. (...) verantwoordelijk waren voor de dood van de twee broers die op 8 juni 2018 werden gedood. Hierdoor en gesterkt door de valse bekentenissen die u ondertekende op 15 juni 2018, werd uw familie benaderd door mensen van de O. (...) -teip. U vreest hierdoor bloedwraak van deze teip.

U besloot om niet meer terug te keren naar uw land van herkomst en via Tsjechië en Duitsland kwam u op 7 september 2018 in België terecht. Op 11 september 2018 werd er in uw hoofde een verzoek om internationale bescherming geregistreerd bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw beschermingsverzoek werden de volgende stukken voorgelegd: de binnenlandse paspoorten van u en uw echtgenote, de geboorteaktes van uw kinderen, een huwelijkscertificaat, een rijbewijs, een wapenvergunning, een militaire kaart, een wolvenbiljet, een schrijven door u opgesteld en gericht aan de gerechtelijke instanties, een schrijven opgesteld door uw vader en gericht aan een mensenrechtenorganisatie, een in de Russische Federatie opgesteld medisch attest, twee convocaties, een schermafbeelding van een mailconversatie tussen u en M.M. (...), schermafbeeldingen van een bericht op sociale media, een eigendomsbewijs en uiteenlopende medische documenten opgesteld in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas en bijgevolg een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Uit de verklaringen die u heeft afgelegd blijkt dat uw persoonlijke problemen plotsklaps en op bruuske wijze zijn gestart op 15 juni 2018 wanneer u beweert te zijn opgepakt en tot valse bekentenissen zou zijn gedwongen door FSB-medewerkers. Deze kortstondige aanhouding is, wat u betreft, meteen ook de belangrijkste gebeurtenis binnen uw asielmotieven. Zodoende kan worden gesteld dat de vervolgingsfeiten waar u het voorwerp van zou zijn geweest al met al beperkt zijn gebleven. Gelet op de plotse escalatie op 15 juni werd er u gevraagd naar de redenen waarom u plots in het oog van de storm bent geraakt. U beperkte zich in hoofdzaak tot de verwijzing naar een WhatsApp-groep bestaande uit vijftientig tot dertig leden waar u deel van zou hebben uitgemaakt. Wanneer vervolgens gevraagd werd waarom die WhatsApp-groep dan zo problematisch was dat men u daardoor zou gaan viseren komt u niet verder dan enkele halfslachtige stellingnames. U verklaarde: "Omdat één of twee man in die groep zaten die, waardoor de hele groep geviseerd werd." Vervolgens blijkt evenwel dat u er het raden naar heeft wie dat dan juist zou zijn: "Ik ken ze niet. Er waren veel mensen. Concreet die twee man weet ik niet wie ze waren. Ik kende ze niet persoonlijk." Het is bevreemdend dat u beweert dat twee mensen de oorzaak zouden zijn voor de problemen, maar dat u dan kennelijk niets meer dan dat kan vertellen. Gevraagd naar hoe u weet dat een bepaald duo de oorzaak zou gevormd hebben, komt u met de volgende repliek: "Zo denk ik. In principe was er niets verdachts in de groep. Er was niets verdachts wat we geschreven hadden. Of niets illegaals of onwettigs. Enige wat er wel misschien anders was of misschien anders overkwam er was sprake van dat dat men moet bereid zijn in geval tweede oorlog uitbreekt. Dat we ons moeten klaar maken. Misschien omdat I. (...) vertrokken was en omdat ik bevriend was met I. (...)." (CGVS p. 22) Uw verklaringen zijn gebaseerd op giswerk en zijn allerm minst overtuigend noch verhelderen zij waarom u persoonlijk geviseerd zou worden. U werd vervolgens nogmaals gevraagd waarom u beweerde dat twee personen de oorzaak voor de vervolgingsfeiten zouden vormen en andermaal kan uw repliek geenszins enige duidelijkheid scheppen: "Omdat kijk, ik heb zelf vastgezeten in gevangenis. Drie jaar geleden kwam ik vrij. En ik ken wel de psychologie van mensen."

Soms stellen mensen teveel vragen. Soms gaat het te ver. Men is nieuwsgierig. Dan vraag ik me af waarom stel je nog die vragen?" (CGVS p. 22) Voorgaande doet besluiten dat u overtuigend noch eenduidig bent over de reden waarom u plots zou zijn gevisieerd in uw land van herkomst. De verklaringen die u dienaangaande aflegde, dragen zodoende bezwaarlijk bij aan de aannemelijkheid van uw relaas.

Aansluitend bij voorgaande bemerkingen en rekening houdend met de centrale rol die u de WhatsApp-groep toedicht binnen uw beweerde asielproblematiek, is het vervolgens uitermate bevreemdend dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de oprichting ervan. Zo verklaarde u aanvankelijk dat Ab. M. (...) werd gearresteerd vóór de oprichting van de WhatsApp-groep: "[...] die Ab. M. (...) gaf les. Koranles. In de moskee. Hij was onze leraar. [...] maar nog voor de moskee gesloten werd, nog voor de WhatsApp en alles, hij was de eerste die werd opgepakt en gearresteerd. Er werden wapens bij hem toegestopt. Dus toen hij opgepakt werd, hebben we WhatsApp-groep opgericht. Met de bedoeling hem te helpen en met koranlessen verder te gaan." (CGVS p. 13) Wanneer later tijdens hetzelfde CGVS-onderhoud opnieuw werd ingegaan op de WhatsApp-groep zou plots moeten blijken dat net deze Ab. M. (...) de beheerder was van deze groep. Bovendien zou het diezelfde Ab. M. (...) geweest zijn die via die WhatsApp-groep koranlessen gaf. Tegelijkertijd verklaarde u echter niet te weten of Ab. M. (...) intussen al is vrijgekomen of niet. Wanneer u vervolgens gevraagd werd hoe het dan kan dat iemand die in de gevangenis zit beheerder is van een WhatsApp-groep en via dit medium in staat is om koranlessen te geven, verklaart u plots dat er na de aanhouding geen lessen meer werden gegeven en dat er na de opsluiting van Ab. M. (...) in het algemeen nog amper communicatie was in de groep (CGVS p. 25). Het mag duidelijk wezen dat deze verklaringen geen steek houden en onderling niet verenigbaar zijn. Gelet op de voorname rol die deze WhatsApp-groep inneemt in het door u naar voor gebrachte relaas, doen uw verklaringen ter zake verder twifelen aan de waarachtigheid van uw ingeroepen asielmotieven.

Een andere tegenstrijdigheid waar moeilijk over heen kan worden gestapt betreft de rol die u in het geheel zou hebben gespeeld en meer bepaald inzake de kennis die de autoriteiten hier over hadden. Bij de DVZ verklaarde u het volgende: "[...] Het soennisme wordt niet gewenst door de overheid, daarom hadden we die WhatsAppgroep. I. (...) [d.i. I. (...)] is in 2016/2017 naar Syrië vertrokken en ik steunde hem financieel via een persoon in Turkije. Dat wist de politie ook en ze zeiden dat ik met dat geld IS steunde. Volgens de politie zat I. (...) ook bij IS." (CGVS-vragenlijst 3.5.) Waar u bij de DVZ aldus spontaan melding maakte van de kennis van de politie over uw financiering van I. (...) én daarbij verklaarde dat u omwille hiervan door de politie beschuldigd werd van steun aan IS, rept u hierover met geen woord meer bij het CGVS. Gevraagd naar wie er op de hoogte was van uw financiële steun aan I. (...) verklaarde u: "Niemand. Slechts ik en A. (...)." Vervolgens werd er uitdrukkelijk aan u gevraagd of de autoriteiten op de hoogte waren van uw financiële bijdrage aan I. (...), waarop u repliceerde: "Niet van mij. En over A. (...) weet ik het niet." Wanneer uiteindelijk nog gevraagd werd of u hierover heeft gepolst bij A. (...) stelde u: "Neen. Mocht ik hem gevraagd hebben, mocht hij het doorgezegd hebben zou hij het tegen mij niet gezegd hebben. Hij zou zwijgen." (CGVS p. 28) De kennis van de politie over uw financiering van een in Syrië verblijvend persoon, die ook lid was van de bovenvermelde WhatsApp-groep, betreft allermindst een detail. Aangezien u bij de DVZ beweerde dat u door de politie beschuldigd werd van met dit geld IS te steunen, kan zelfs redelijkerwijs worden gesteld dat de incoherentie ter zake verder wijst op een gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielfrelaas.

De gebrekkige geloofwaardigheid van het relaas dat door u en uw echtgenote naar voor werd gebracht, manifesteert zich verder aangaande jullie weerzien na uw aanhouding op 15 juni 2018. Uw echtgenote verklaarde bij de DVZ het volgende: "Op 15 juni 2018 werd hij aangehouden maar op dat moment was ik samen met mijn kinderen op bezoek bij mijn moeder. Het waren juist feestdagen dan. Ik weet dat hij diezelfde dag op de middag werd vrijgelaten. Ik vernam het nieuws via mijn schoonmoeder, zij had mij gebeld. Ik heb mijn man vijf dagen later teruggezien toen we terug thuis waren. Het was heel duidelijk te zien dat hij mishandeld was geweest: hij had allerlei verwondingen, kon niet goed stappen..." (CGVS-vragenlijst A.Z. (...) 3.5.) U verklaarde dan weer dat u uw echtgenote reeds heeft gezien op 16 juni, de dag na uw aanhouding. U verklaarde eerst dat u haar slechts vanop een afstand zag die dag omdat de mannen apart zitten. Wanneer evenwel gevraagd werd wanneer u dan voor het eerst opnieuw met uw vrouw heeft gesproken, blijkt dit ook de zestiende juni te zijn. U verklaarde: "Op de zestiende 's avonds. Toen iedereen weg was." (CGVS p. 23) Wanneer u geconfronteerd werd met het gegeven dat uw echtgenote eerder aangaf dat ze u pas terugzag bij haar thuiskomst vijf dagen later, repliceerde u: "Het was de volgende dag. Kijk je kunt het ook anders interpreteren. Je kunt zien en voorzichtig contact hebben. We zagen elkaar op afstand. Haar Russisch is niet zo goed. Misschien verkeerd begrepen. Zoals we nu met elkaar aan het praten zijn dat is pas vijf dagen later ja." (CGVS p. 29) Enkele dagen later gaf uw echtgenote tijdens haar CGVS-onderhoud (dat overigens probleemloos in het Russisch is verlopen) een gelijkaardige uitleg door te stellen dat ze de zestiende alweer bij u was, maar dat ze u niet zag omdat het donker was en er niet echt contact was. Echter gaf ook uw echtgenote nu te kennen dat jullie elkaar hebben gesproken (CGVS A.Z. (...) p. 12-13 en 23). Gelet op de heldere en

gecontextualiseerde verklaring die uw echtgenote aflegde bij de DVZ, waarbij ze het weerzien situeert bij haar thuiskomst vijf dagen later, is ter zake slechts weinig ruimte voor interpretatie. In die optiek kan het vergezochte onderscheid inzake de intensiteit van een weerzien maar weinig overtuigen, te meer omdat jullie zelf verklaarden dat jullie elkaar wel degelijk hebben gesproken op de avond van 16 juni. Bovendien zet jullie gebrekkige overeenstemming ter zake zich door. U verklaarde met name dat u na 16 juni elke dag uw echtgenote heeft gezien (CGVS p. 23). Uw echtgenote gaf echter uitdrukkelijk te kennen dat ze u na de zestiende pas vijf dagen later opnieuw heeft gezien (CGVS A.Z. (...) p. 13). Geconfronteerd met uw bewering dat u uw echtgenote elke dag zag, stelde zij: "De volgende dag was ik daar. En hij zag me. Daarna ging ik terug en hij zag me niet. En hij kon me ook niet zien. Er waren daar mensen. Ik kookte voor mensen." Wanneer vervolgens aan uw echtgenote werd gevraagd hoe het dan komt dat u beweerde dat u haar elke dag zag, komt uw echtgenote niet verder dan een ontoereikende uitleg: "Hij heeft me niet gezien. Maar misschien wist hij dat ik daar was. Schoonmoeder zei dat ze tegen hem zegt dat ik thuis ben. Dat ik zorg voor tafeldekking en opruiming en zo. [...]" (CGVS A.Z. (...) p. 23) Voorgaande vaststellingen doen zodoende verder twijfelen aan het asielrelaas dat door u en uw echtgenote werd uiteengezet.

Naar aanleiding van de beweerde problematiek zouden u en uw gezin op verschillende adressen hebben gewoond tijdens jullie laatste periode in Ingoesjetië. Evenwel slaagden u en uw echtgenote er ook hier niet in om eenduidige verklaringen af te leggen. U verklaarde dat jullie vier tot vijf maanden in de Yuznaia-straat woonden, het adres van waar u werd meegenomen op 15 juni 2018. Nog volgens uw verklaringen woonde u na uw aanhouding vier tot vijf dagen bij uw ouders terwijl uw familie voor u een huurhuis regelde. Vervolgens zouden u en uw gezin nog twee tot twee en een halve week in het huurhuis hebben gewoond (CGVS, p. 3-5). Uw echtgenote gaf initieel meermaals aan dat jullie laatste adres Gurgan 50 was en dat jullie hier ongeveer een week hebben verbleven. Uiteindelijk bevestigde zij dat jullie na Gurgan 50 nergens anders meer hebben gewoond, ook niet tijdelijk. Betreffende dit adres verklaarde uw echtgenote aanvankelijk dat dit dichtbij uw familie was om uiteindelijk deze bewering bij te stellen en te verklaren dat Gurgan 50 de woning van uw vader was en dat jullie op dit adres samenwoonden met uw familie (CGVS A.Z. (...) p. 4-5, 6 en 12). Uw echtgenote stelde dat jullie voor Gurgan 50 op het adres Gautieva ongeveer een week een woonplaats hebben gehuurd. Nog daarvoor zouden jullie een half jaar in Yuznaia hebben gewoond (CGVS A.Z. (...) p. 5-6). De verklaringen van uw echtgenote ter zake veranderen naarmate het onderhoud vorderde en halfweg wekt uw echtgenote de indruk dat jullie eerst bij uw familie woonden en dan naar het huurhuis in Gautieva zijn uitgeweken (CGVS A.Z. (...) p. 13, 15). Uiteindelijk werd uw echtgenote gewezen op de verklaringen die ze aflegde over jullie laatste adres en werd er gevraagd wat het correcte antwoord was. Hierbij gaf uw echtgenote opnieuw aan dat Gurgan 50 het laatste adres was en dat dit bij uw ouders was, maar dat jullie gerief in Gautieva lag (CGVS A.Z. (...), p. 23). Voorgaande verklaringen van u en uw echtgenote zijn moeilijk te rijmen met de timing die naar voor werd geschoven. Na uw aanhouding gaf u aan nog vier tot vijf dagen bij uw ouders te hebben verbleven om vervolgens de resterende twee tot twee en een halve week in een huurhuis door te brengen. Dit leidt tot de conclusie dat u en uw gezin nog hoogstens drie ruime weken in Ingoesjetië hebben verbleven na uw aanhouding. Op basis van de verklaringen van uw echtgenote zou dit zelfs beperkt zijn geweest tot twee weken. Zij gaf immers aan dat jullie na de aanhouding een week een huis huurden in Gautieva om vervolgens een week in Gurgan 50 bij uw ouders te verblijven. Er dient te worden vastgesteld dat u werd aangehouden op 15 juni 2018 en dat jullie pas zijn vertrokken op 24 juli 2018. Dit betekent dat jullie nog vijf en een halve week ter plekke zouden zijn geweest, hetgeen niet in overeenstemming te brengen is met jullie verklaringen over jullie verblijf(plaatsen) na uw aanhouding. Wanneer uw echtgenote hiermee geconfronteerd werd, gaf zij de volgende onduidelijke replek: "Toen hij op Gautieva woonde bij ziekenhuis. Ik woonde bij moeder. Dan bij einde van man, ik herinner me niet precies. We verhuisden naar Gautieva. We hebben onze spullen gebracht en ik denk dat we daar een week hebben gewoond; nadat die schoonzus vertrok dat was één juli. Ben niet zeker van was het juni of juli. Ik weet het niet. Mijn man voelde zich overal slecht en we keerden opnieuw terug naar de ouders." Uw echtgenote werd om verduidelijking gevraagd over waar zij hoe lang heeft gewoond na uw aanhouding. Zij verklaarde vervolgens: "We verhuisden naar Gautieva. Daar woonden we ongeveer een week. En we zijn dan teruggekeerd naar zijn moeder. Gurgan 50." Op de vraag hoe lang jullie dan nog zijn teruggekeerd naar Gurgan 50 repleceerde uw echtgenote: "Ik herinner me niet. Twee weken. Dat is snel gegaan." (CGVS A.Z. (...) p. 23-24) Met deze bijkomende, volatiële verklaringen vanwege uw vrouw wordt er volledig ingegaan tegen uw eigen verklaringen. Waar zij aanhaalt dat jullie een week naar de huurwoning verhuisden om vervolgens nog een tweetal weken terug te keren naar het huis van uw ouders, spreekt u immers nergens meer van een terugkeer naar de woning van uw ouders en stelt u duidelijk dat jullie de laatste twee weken in de huurwoning hebben doorgebracht. Op basis van voorgaande dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote over jullie laatste verblijfplaatsen verklaringen hebben afgelegd die onderling onverzoenbaar zijn en bovendien moeilijk te rijmen vallen met de naar voor geschoven timing. Nochtans kan redelijkerwijs worden

verwacht dat deze periode voor jullie precair was en dat er zodoende preciezer en coherentere verklaringen over zouden worden afgelegd. Bovenstaande vaststellingen zetten aldus verder jullie verklaringen op losse schroeven.

Gelet op voorgaande dient te worden gesteld dat u allerm minst aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst gevisieerd werd door de veiligheidsdiensten. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u vervolging dient te vrezen vanwege de O. (...) -teip. Immers moet worden benadrukt dat de beweerde teip-problematiek inherent is aan de ongeloofwaardig bevonden problemen met de veiligheidsdiensten. Zo blijkt dat de O. (...) -teip u en A. (...) verantwoordelijk achtten op basis van de valse bekentenissen die u op 15 juni 2018 bij de veiligheidsdiensten zou hebben ondertekend. Bovendien zouden de teip-problemen slechts gestart zijn nadat politiemedewerkers, die door uw klacht schrik hadden hun job te verliezen, het gerucht verspreidden dat u en A. (...) achter de dood van de twee O. (...) -broers zaten (CGVS, p. 14, 20). Daar aan de problemen met de veiligheidsdiensten geen geloof wordt gehecht, valt meteen ook de oorzaak voor de teip-problematiek weg. Aanvullend kan dienaangaande trouwens nog worden opgemerkt dat u aanhaalt dat het algemeen bekend was dat de FSB verantwoordelijk was voor de moord op de twee broers (CGVS, p. 26). Bijgevolg is het hoogst merkwaardig dat de O. (...) -teip u en A. (...) verantwoordelijk zouden achten voor de dood van die twee. Uw uitleg dat dit het gevolg zou zijn van valse beschuldigingen of geruchten komt twijfelachtig over. Er kan immers worden verwacht dat de teip-leden inzien dat de bekentenissen op twijfelachtige wijze kunnen zijn verkregen en dat er mogelijks een agenda achter de geruchtenmolen zat. Bovenal noemde u op een gegeven moment de twee broers goede vrienden én behoren zowel uw moeder als A. (...) zelf tot de O. (...) (CGVS, p. 12-13). Dit doet verder twijfelen aan de bewering dat de O. (...) -teip zomaar de informatie afkomstig van de FSB, de algemeen gekende verantwoordelijken voor de dood van de broers, voor waar zou aannemen.

De verschillende vaststellingen die in uw dossier werden gedaan leiden tot de vaststelling dat er aan uw beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht. U bent er bijgevolg niet in geslaagd een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die door u en uw echtgenote werden voorgelegd, vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Wat betreft de binnenlandse paspoorten, de geboorteaktes van uw kinderen, het rijbewijs en het huwelijkscertificaat dient te worden gesteld dat deze stukken louter gegevens bevatten inzake jullie identiteit en gezinssamenstelling, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS.

Inzake de wapenvergunning, de militaire kaart, het wolfsbiljet en het eigendomsbewijs – steevast (en bij wijlen onleesbare) kopieën – moet worden besloten dat deze stukken geen verband houden met de argumenten waarop onderhavige beslissing steunt. Bovendien zijn deze stukken geenszins van die aard dat zij het vermogen hebben om, wat u en/of uw gezin betreft, te doen besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Bijgevolg hebben deze documenten geen inhoudelijke impact op de uitkomst van uw beschermingsverzoek.

Met betrekking tot de brieven die op 20 juni 2018 door u en uw vader werden opgesteld en die respectievelijk gericht waren aan de gerechtelijke instanties en een mensenrechtenorganisatie, moet worden geconcludeerd dat hier geen enkele objectieve bewijswaarde aan kan worden toegevoegd. Immers moet benadrukt worden dat u en uw vader de auteurs zijn van deze stukken en dat niets jullie in de weg stond om een dergelijk document inhoudelijk geheel naar eigen goeddunken op te stellen. Bovendien moet worden opgemerkt dat u, geconfronteerd met een onduidelijke passage waarin u een schijnbaar incorrecte tijdsaanduiding naar voor schuift in uw schrijven, slechts een zeer bevreemdende uitleg kan verschaffen die allerminst kan overtuigen. De replieken die u ter zake heeft aangehaald, versterken verder de appreciatie dat u een gekunsteld relaas naar voor bracht (CGVS p. 28-29).

Wat de kopie van het Russisch medisch attest betreft, dient te worden gesteld dat, voor zover het om een authentiek document zou gaan, dit geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u bepaalde verwondingen zou hebben opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke en/of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Dit attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u uw verwondingen zou hebben opgelopen.

Aan de twee convocaties die u heeft voorgelegd, kan vervolgens enkel een ondersteunende waarde worden toegekend indien zij worden vergezeld van een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval bleek te zijn. Deze stukken zijn an sich niet in staat om uw gebrekkige geloofwaardigheid te herstellen.

De schermafdrucken van een mailconversatie tussen u en M.M. (...) hebben evenmin enige impact op uw dossier. Uiteindelijk bevatten deze schermafdrucken niet meer dan enkele algemene vragen gesteld door M.M. (...) en uw repliek hierop.

Wat de schermafbeeldingen van een bericht op sociale media betreft moet worden opgemerkt dat dit geenszins op uw situatie betrekking heeft. Er wordt gewag gemaakt van onaangekondigde inspecties, onder andere bij M.M. (...). Uw situatie komt op geen enkele wijze aan bod.

Wat, tenslotte, de uiteenlopende medische documenten opgesteld in België betreft, moet worden besloten dat een lezing van de desbetreffende stukken aantoonde dat ook zij inhoudelijk niet van die aard zijn dat zij een impact kunnen uitoefenen op uw beschermingsverzoek, laat staan dat zij in staat zouden zijn om de uitkomst van onderhavige beslissing te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de:

- inbreuk op recht op eerlijk proces.
- inbreuk op de motiveringsplicht
- inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel
- inbreuk op onderzoeksplicht
- inbreuk op fairplaybeginsel
- inbreuk op bewijsregels
- het verbod van détournement de procédure.
- Inbreuk op art. 3 EVRM.”

Verzoeker gaat vooreerst in op de aangevoerde “Inbreuk op bewijsregels, motiveringsplicht, onderzoeksplicht, fairplay, zorgvuldigheidsbeginsel”.

Volgens verzoeker is er een manifeste inbreuk op de onderzoeksplicht. Verzoeker wijst in dit kader op de door hem neergelegde documenten. Hij haalt aan wat hierover wordt gesteld in de bestreden beslissing en betoogt:

“Echter ligt er nergens bewijs voor dat verweerster onderzocht heeft of deze brieven/klachten wel degelijk zijn neergelegd bij o.a. de mensenrechtenorganisatie.

Verzoeker verklaart dus dat hij klachten heeft neergelegd, vermeldt ook bij welke instanties dit was en legt deze klachten voor. Zonder op enige wijze te controleren of deze klachten zijn ingediend, wijst verweerster de voorgelegde documenten af als bewijs.

Omtrent de convocaties wordt niet gesproken.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM heeft de overheid de plicht om elke grief van een persoon die deze vrees uit aan 'een onafhankelijk en rigoureuus onderzoek te onderwerpen.

Het EHRM stelt ook dat de onderzoekspllicht van de overheid start zodra een vreemdeling de vrees om te worden mishandeld ofte worden gefolterd bij terugzending heeft geuit.

Het is onmogelijk voor verzoeker om de dossiers bij o.a. de organisatie op te vragen.

Dit mag trouwens niet gevraagd worden van de verzoeker. Het is integendeel verweerster die dit dient te onderzoeken.

(...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees er in het verleden al op dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund.

Er dient samengevat te worden vastgesteld dat verweerster een positieve onderzoekspllicht heeft, welke veel verder gaat dan het onderzoek dat verweerster in casu heeft gepleegd. Verweerster verwijst enkel naar een algemene situatie in het thuisland, zonder in te gaan op het concrete risico van verzoeker.

Het is onmogelijk om te oordelen dat verzoeker geen asiel kan verkrijgen, indien niet wist of de klachten van verzoeker wel of niet kloppen.

Verweerster pleegde dan ook een duidelijke inbreuk aan haar onderzoekspllicht. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verweerster vragen stelt omtrent de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker, omdat de reistocht naar België niet volledig gelijklopend wordt verteld door verzoeker en zijn echtgenote A.Z. (...). Echter is er geen enkele betwisting dat verzoeker wel degelijk werd gearresteerd, mishandeld werd en gevaar loopt.

Verweerster kan moeilijk verwachten dat verzoeker met zijn beperkte middelen volledige bewijzen voorlegt en zij zelf geen onderzoek dient te voeren.

(...)

Verweerster beweert dat verzoeker eigenhandig gemaakte documenten voorlegt en weert deze daarom als bewijs.

Echter wanneer verzoeker een medisch attest uit het thuisland als bewijs voorlegt van mishandeling, stelt verweerster dat deze evenmin als bewijs kan worden gezien, aangezien een arts nooit met zekerheid de feiten kan weergeven.

Echter wordt nergens gesteld dat het medisch attest vals zou zijn of dat de verwondingen niet echt zouden zijn. Verweerster ontkent dus de bewijswaarde van een formeel medisch attest en verdraait dit in het nadeel van verzoeker. Op die manier is het uiteraard gemakkelijk om één en ander te gaan ontkennen.

Wat stelt verweerster dan? Dat verzoeker met opzet zichzelf heeft verwond? Er dient echter te worden vastgesteld dat verweerster hier onterecht een concreet bewijs afwijst en daarmee de bewijsregels schendt. Door een medisch attest zonder meer af te wijzen als bewijs, schendt verweerders verschillende beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het fair-playbeginsel (verweerster verdraait het attest in het nadeel van verzoeker), het zorgvuldigheidsbeginsel (er is geen correcte behandeling van verzoeker), het recht op een eerlijk proces en het motiveringsbeginsel (verweerster motiveert niet waarom het medisch attest niet kan worden gevolgd wat betreft de beschreven verwondingen).

Hetzelfde geldt voor de whatsappberichten. Deze tonen duidelijk het bewijs van de whatsappgroep aan.

De stelling van verweerster dat deze gesprekken niet aantonen dat verzoeker een risico zou lopen, raakt kant noch wal. Verzoeker vreesde voor foltering en/of vervolging, o.a. omwille van zijn arrestatie.

Dit staat uiteraard niet in de gesprekken op whatsapp.

Samengevat: indien verweerster haar onderzoekspllicht had vervuld en onderzocht of verzoeker werd gearresteerd en of hij klachten had neergelegd, had verweerster (samen met de documenten die verzoeker zelf neerlegde) zelf kunnen concluderen dat verzoeker wel degelijk in gevaar is en hem asiel dient te worden toegekend.

Waarom dergelijk onderzoek niet werd gevoerd, wordt nergens vermeld.

De bestreden beslissing is dan ook uit verkeerde motiveringen en bedenkingen voortgekomen."

Verzoeker gaat vervolgens in op de aangevoerde "inbreuk op art. 3 EVRM".

In dit kader doet hij gelden:

"De stelling van verweerster dat verzoeker niets meer hoeft te vrezen door de huidige situatie in het thuisland is niet enkel niet gestaafd, maar ook volledig incorrect.

Er dient te worden vastgesteld dat verweerster nalaat om één en ander te motiveren (zoals de medische toestand in het land), bepaalde feiten verzwijgt (zoals de onrusten in het land) en haar onderzoekspllicht afwentelt op verzoeker, die beperkt in zijn middelen tot onderzoek is.

De stelling van verweerster dat de situatie in het thuisland zou zijn gestabiliseerd is allerm minst correct.

Verweerster doet de feiten voor alsof het in het algemeen veilig zou zijn in het thuisland. Echter zelfs de dienst buitenlandse zaken (deel van dezelfde Belgische overheid) geeft ook nog een sterk negatief advies voor Ingoesjetië

(...)

Er is dus in het algemeen géén veilige situatie in het thuisland (bewijs hiervan zijn de duizenden Ingoesjetiërs die nog steeds als vluchteling verblijven in België). Wat betreft de concrete situatie van verzoeker werd onvoldoende onderzoek gedaan (zie supra).

Het EHRM oordeelde reeds in het verleden dat de overheidsinstanties niet enkel een uitgebreide motivering moeten doen van de afwijzing, maar ook meer concreet moeten motiveren waarom het verhaal van de vluchteling/asielzoeker als incoherent of niet voldoende zien.

Er dient dan ook geoordeeld te worden dat een terugsturen naar het thuisland en/of weigering van asiel een inbreuk zou betekenen op art. 3 EVRM, gelet op zowel algemene als concrete aanwijzingen van foltering”.

2.2. Verzoeker stelt op basis van het voorgaande “dat het vluchtelingenstatuut niet kan worden geweigerd en de bestreden beslissing moet worden geschorst en vernietigd en het vluchtelingenstatuut moet worden toegekend” en vraagt:

“Te oordelen dat de beslissing d.d. 29.10.2020 dient te worden geschorst en vernietigd.

Te oordelen dat aan verzoeker het vluchtelingenstatuut moet worden toegekend.

Ondergeschikt het dossier terug te sturen naar verweerster met opdracht bijkomende onderzoeksdaten te verrichten.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te schorsen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad, op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Bovendien gaat verzoeker met zijn voormelde vraag voorbij aan de inhoud van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet in concreto uiteenzet of aannemelijk maakt op welke wijze het recht op een eerlijk proces, het beginsel van de fair play en het verbod op détournement de procédure te dezen, door verweerder en in de bestreden beslissing met de voeten zouden zijn getreden.

Derhalve wordt de schending van de voormelde beginselen door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd en uiteengezet.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De formele motiveringsplicht heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. Waar verzoeker verweerder verwijt dat deze naliet te motiveren inzake “de medische toestand in het land”, dient, nog daargelaten dat verzoeker dienaangaande niet de minste verdere duiding of informatie verstrekt, verder te worden opgemerkt dat verzoeker op generlei wijze aantoonde of aannemelijk maakt dat hij kampt met medische problemen die in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of op basis waarvan hij vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat medische elementen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van dergelijke elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille van problemen met een vrees ten aanzien van de FSB en de O.-teip.

Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift echter niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen en laat deze geheel ongemoeid waar inzake door hem aangevoerde problemen en vrees wordt gemotiveerd:

“Uit de verklaringen die u heeft afgelegd blijkt dat uw persoonlijke problemen plotsklaps en op bruuske wijze zijn gestart op 15 juni 2018 wanneer u beweert te zijn opgepakt en tot valse bekentenissen zou zijn gedwongen door FSB-medewerkers. Deze kortstondige aanhouding is, wat u betreft, meteen ook de belangrijkste gebeurtenis binnen uw asielmotieven. Zodoende kan worden gesteld dat de vervolgingsfeiten waar u het voorwerp van zou zijn geweest al met al beperkt zijn gebleven. Gelet op de plotse escalatie op 15 juni werd er u gevraagd naar de redenen waarom u plots in het oog van de storm bent geraakt. U beperkte zich in hoofdzaak tot de verwijzing naar een WhatsApp-groep bestaande uit vijftientig tot dertig leden waar u deel van zou hebben uitgemaakt. Wanneer vervolgens gevraagd werd waarom die WhatsApp-groep dan zo problematisch was dat men u daardoor zou gaan viseren komt u niet verder dan enkele halfslachtige stellingnames. U verklaarde: “Omdat één of twee man in die groep zaten die, waardoor de hele groep gevisieerd werd.” Vervolgens blijkt evenwel dat u er het raden naar heeft wie dat dan juist zou zijn: “Ik ken ze niet. Er waren veel mensen. Concreet die twee man weet ik niet wie ze waren. Ik kende ze niet persoonlijk.” Het is bevreemdend dat u beweert dat twee mensen de oorzaak zouden zijn voor de problemen, maar dat u dan kennelijk niets meer dan dat kan vertellen. Gevraagd naar hoe u weet dat een bepaald duo de oorzaak zou gevormd hebben, komt u met de volgende repliek: “Zo denk ik. In principe was er niets verdachts in de groep. Er was niets verdachts wat we geschreven hadden. Of niets illegaals of onwettigs. Enige wat er wel misschien anders was of misschien anders overkwam er was sprake van dat dat men moet bereid zijn in geval tweede oorlog uitbreekt. Dat we ons moeten klaar maken. Misschien omdat I. (...) vertrokken was en omdat ik bevriend was met I. (...).” (CGVS p. 22) Uw verklaringen zijn gebaseerd op giswerk en zijn allerm minst overtuigend noch verhelderen zij waarom u persoonlijk gevisieerd zou worden. U werd vervolgens nogmaals gevraagd waarom u beweerde dat twee personen de oorzaak voor de vervolgingsfeiten zouden vormen

en andermaal kan uw repliek geenszins enige duidelijkheid scheppen: "Omdat kijk, ik heb zelf vastgezeten in gevangenis. Drie jaar geleden kwam ik vrij. En ik ken wel de psychologie van mensen. Soms stellen mensen teveel vragen. Soms gaat het te ver. Men is nieuwsgierig. Dan vraag ik me af waarom stel je nog die vragen?" (CGVS p. 22) Voorgaande doet besluiten dat u overtuigend noch eenduidig bent over de reden waarom u plots zou zijn gevisieerd in uw land van herkomst. De verklaringen die u dienaangaande aflegde, dragen zodoende bezwaarlijk bij aan de aannemelijkheid van uw relaas.

Aansluitend bij voorgaande bemerkingen en rekening houdend met de centrale rol die u de WhatsApp-groep toedicht binnen uw beweerde asielproblematiek, is het vervolgens uitermate bevreemdend dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de oprichting ervan. Zo verklaarde u aanvankelijk dat Ab. M. (...) werd gearresteerd vóór de oprichting van de WhatsApp-groep: "[...] die Ab. M. (...) gaf les. Koranles. In de moskee. Hij was onze leraar. [...] maar nog voor de moskee gesloten werd, nog voor de WhatsApp en alles, hij was de eerste die werd opgepakt en gearresteerd. Er werden wapens bij hem toegestopt. Dus toen hij opgepakt werd, hebben we WhatsApp-groep opgericht. Met de bedoeling hem te helpen en met koranlessen verder te gaan." (CGVS p. 13) Wanneer later tijdens hetzelfde CGVS-onderhoud opnieuw werd ingegaan op de WhatsApp-groep zou plots moeten blijken dat net deze Ab. M. (...) de beheerder was van deze groep. Bovendien zou het dezelfde Ab. M. (...) geweest zijn die via die WhatsApp-groep koranlessen gaf. Tegelijkertijd verklaarde u echter niet te weten of Ab. M. (...) intussen al is vrijgekomen of niet. Wanneer u vervolgens gevraagd werd hoe het dan kan dat iemand die in de gevangenis zit beheerder is van een WhatsApp-groep en via dit medium in staat is om koranlessen te geven, verklaart u plots dat er na de aanhouding geen lessen meer werden gegeven en dat er na de opsluiting van Ab. M. (...) in het algemeen nog amper communicatie was in de groep (CGVS p. 25). Het mag duidelijk wezen dat deze verklaringen geen steek houden en onderling niet verenigbaar zijn. Gelet op de voorname rol die deze WhatsApp-groep inneemt in het door u naar voor gebrachte relaas, doen uw verklaringen ter zake verder twifelen aan de waarachtigheid van uw ingeroepen asielmotieven.

Een andere tegenstrijdigheid waar moeilijk over heen kan worden gestapt betreft de rol die u in het geheel zou hebben gespeeld en meer bepaald inzake de kennis die de autoriteiten hier over hadden. Bij de DVZ verklaarde u het volgende: "[...] Het soennisme wordt niet gewenst door de overheid, daarom hadden we die WhatsAppgroep. I. (...) [d.i. I. (...)] is in 2016/2017 naar Syrië vertrokken en ik steunde hem financieel via een persoon in Turkije. Dat wist de politie ook en ze zeiden dat ik met dat geld IS steunde. Volgens de politie zat I. (...) ook bij IS." (CGVS-vragenlijst 3.5.) Waar u bij de DVZ aldus spontaan melding maakte van de kennis van de politie over uw financiering van I. (...) én daarbij verklaarde dat u omwille hiervan door de politie beschuldigd werd van steun aan IS, rept u hierover met geen woord meer bij het CGVS. Gevraagd naar wie er op de hoogte was van uw financiële steun aan I. (...) verklaarde u: "Niemand. Slechts ik en A. (...)." Vervolgens werd er uitdrukkelijk aan u gevraagd of de autoriteiten op de hoogte waren van uw financiële bijdrage aan I. (...), waarop u repliceerde: "Niet van mij. En over A. (...) weet ik het niet." Wanneer uiteindelijk nog gevraagd werd of u hierover heeft gepolst bij A. (...) stelde u: "Neen. Mocht ik hem gevraagd hebben, mocht hij het doorgezegd hebben zou hij het tegen mij niet gezegd hebben. Hij zou zwijgen." (CGVS p. 28) De kennis van de politie over uw financiering van een in Syrië verblijvend persoon, die ook lid was van de bovenvermelde WhatsApp-groep, betreft allermindst een detail. Aangezien u bij de DVZ beweerde dat u door de politie beschuldigd werd van met dit geld IS te steunen, kan zelfs redelijkerwijs worden gesteld dat de incoherentie ter zake verder wijst op een gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De gebrekkige geloofwaardigheid van het relaas dat door u en uw echtgenote naar voor werd gebracht, manifesteert zich verder aangaande jullie weerzien na uw aanhouding op 15 juni 2018. Uw echtgenote verklaarde bij de DVZ het volgende: "Op 15 juni 2018 werd hij aangehouden maar op dat moment was ik samen met mijn kinderen op bezoek bij mijn moeder. Het waren juist feestdagen dan. Ik weet dat hij diezelfde dag op de middag werd vrijgelaten. Ik vernam het nieuws via mijn schoonmoeder, zij had mij gebeld. Ik heb mijn man vijf dagen later teruggezien toen we terug thuis waren. Het was heel duidelijk te zien dat hij mishandeld was geweest: hij had allerlei verwondingen, kon niet goed stappen..." (CGVS-vragenlijst A.Z. (...) 3.5.) U verklaarde dan weer dat u uw echtgenote reeds heeft gezien op 16 juni, de dag na uw aanhouding. U verklaarde eerst dat u haar slechts vanop een afstand zag die dag omdat de mannen apart zitten. Wanneer evenwel gevraagd werd wanneer u dan voor het eerst opnieuw met uw vrouw heeft gesproken, blijkt dit ook de zestiende juni te zijn. U verklaarde: "Op de zestiende 's avonds. Toen iedereen weg was." (CGVS p. 23) Wanneer u geconfronteerd werd met het gegeven dat uw echtgenote eerder aangaf dat ze u pas terugzag bij haar thuiskomst vijf dagen later, repliceerde u: "Het was de volgende dag. Kijk je kunt het ook anders interpreteren. Je kunt zien en voorzichtig contact hebben. We zagen elkaar op afstand. Haar Russisch is niet zo goed. Misschien verkeerd begrepen. Zoals we nu met elkaar aan het praten zijn dat is pas vijf dagen later ja." (CGVS p. 29) Enkele dagen later gaf uw echtgenote tijdens haar CGVS-onderhoud (dat overigens probleemloos in het Russisch is verlopen) een gelijkaardige uitleg door te stellen dat ze de zestiende alweer bij u was, maar dat ze u niet

zag omdat het donker was en er niet echt contact was. Echter gaf ook uw echtgenote nu te kennen dat jullie elkaar hebben gesproken (CGVS A.Z. (...) p. 12-13 en 23). Gelet op de heldere en gecontextualiseerde verklaring die uw echtgenote aflegde bij de DVZ, waarbij ze het weerzien situeert bij haar thuiskomst vijf dagen later, is ter zake slechts weinig ruimte voor interpretatie. In die optiek kan het vergezochte onderscheid inzake de intensiteit van een weerzien maar weinig overtuigen, te meer omdat jullie zelf verklaarden dat jullie elkaar wel degelijk hebben gesproken op de avond van 16 juni. Bovendien zet jullie gebrekkige overeenstemming ter zake zich door. U verklaarde met name dat u na 16 juni elke dag uw echtgenote heeft gezien (CGVS p. 23). Uw echtgenote gaf echter uitdrukkelijk te kennen dat ze u na de zestiende pas vijf dagen later opnieuw heeft gezien (CGVS A.Z. (...) p. 13). Geconfronteerd met uw bewering dat u uw echtgenote elke dag zag, stelde zij: "De volgende dag was ik daar. En hij zag me. Daarna ging ik terug en hij zag me niet. En hij kon me ook niet zien. Er waren daar mensen. Ik kookte voor mensen." Wanneer vervolgens aan uw echtgenote werd gevraagd hoe het dan komt dat u beweerde dat u haar elke dag zag, komt uw echtgenote niet verder dan een ontoereikende uitleg: "Hij heeft me niet gezien. Maar misschien wist hij dat ik daar was. Schoonmoeder zei dat ze tegen hem zegt dat ik thuis ben. Dat ik zorg voor tafeldekking en opruiming en zo. [...]" (CGVS A.Z. (...) p. 23) Voorgaande vaststellingen doen zodoende verder twijfelen aan het asielrelaas dat door u en uw echtgenote werd uiteengezet.

Naar aanleiding van de beweerde problematiek zouden u en uw gezin op verschillende adressen hebben gewoond tijdens jullie laatste periode in Ingoesjetië. Evenwel slaagden u en uw echtgenote er ook hier niet in om eenduidige verklaringen af te leggen. U verklaarde dat jullie vier tot vijf maanden in de Yuznaia-straat woonden, het adres van waar u werd meegenomen op 15 juni 2018. Nog volgens uw verklaringen woonde u na uw aanhouding vier tot vijf dagen bij uw ouders terwijl uw familie voor u een huurhuis regelde. Vervolgens zouden u en uw gezin nog twee tot twee en een halve week in het huurhuis hebben gewoond (CGVS, p. 3-5). Uw echtgenote gaf initieel meermaals aan dat jullie laatste adres Gurgan 50 was en dat jullie hier ongeveer een week hebben verbleven. Uiteindelijk bevestigde zij dat jullie na Gurgan 50 nergens anders meer hebben gewoond, ook niet tijdelijk. Betreffende dit adres verklaarde uw echtgenote aanvankelijk dat dit dichtbij uw familie was om uiteindelijk deze bewering bij te stellen en te verklaren dat Gurgan 50 de woning van uw vader was en dat jullie op dit adres samenwoonden met uw familie (CGVS A.Z. (...) p. 4-5, 6 en 12). Uw echtgenote stelde dat jullie voor Gurgan 50 op het adres Gautieva ongeveer een week een woonplaats hebben gehuurd. Nog daarvoor zouden jullie een half jaar in Yuznaia hebben gewoond (CGVS A.Z. (...) p. 5-6). De verklaringen van uw echtgenote ter zake veranderen naarmate het onderhoud vorderde en halfweg wekt uw echtgenote de indruk dat jullie eerst bij uw familie woonden en dan naar het huurhuis in Gautieva zijn uitgeweken (CGVS A.Z. (...) p. 13, 15). Uiteindelijk werd uw echtgenote gewezen op de verklaringen die ze aflegde over jullie laatste adres en werd er gevraagd wat het correcte antwoord was. Hierbij gaf uw echtgenote opnieuw aan dat Gurgan 50 het laatste adres was en dat dit bij uw ouders was, maar dat jullie gerief in Gautieva lag (CGVS A.Z. (...), p. 23). Voorgaande verklaringen van u en uw echtgenote zijn moeilijk te rijmen met de timing die naar voor werd geschoven. Na uw aanhouding gaf u aan nog vier tot vijf dagen bij uw ouders te hebben verbleven om vervolgens de resterende twee tot twee en een halve week in een huurhuis door te brengen. Dit leidt tot de conclusie dat u en uw gezin nog hoogstens drie ruime weken in Ingoesjetië hebben verbleven na uw aanhouding. Op basis van de verklaringen van uw echtgenote zou dit zelfs beperkt zijn geweest tot twee weken. Zij gaf immers aan dat jullie na de aanhouding een week een huis huurden in Gautieva om vervolgens een week in Gurgan 50 bij uw ouders te verblijven. Er dient te worden vastgesteld dat u werd aangehouden op 15 juni 2018 en dat jullie pas zijn vertrokken op 24 juli 2018. Dit betekent dat jullie nog vijf en een halve week ter plekke zouden zijn geweest, hetgeen niet in overeenstemming te brengen is met jullie verklaringen over jullie verblijf(plaatsen) na uw aanhouding. Wanneer uw echtgenote hiermee geconfronteerd werd, gaf zij de volgende onduidelijke repliek: "Toen hij op Gautieva woonde bij ziekenhuis. Ik woonde bij moeder. Dan bij einde van man, ik herinner me niet precies. We verhuisden naar Gautieva. We hebben onze spullen gebracht en ik denk dat we daar een week hebben gewoond; nadat die schoonzus vertrok dat was één juli. Ben niet zeker van was het juni of juli. Ik weet het niet. Mijn man voelde zich overal slecht en we keerden opnieuw terug naar de ouders." Uw echtgenote werd om verduidelijking gevraagd over waar zij hoe lang heeft gewoond na uw aanhouding. Zij verklaarde vervolgens: "We verhuisden naar Gautieva. Daar woonden we ongeveer een week. En we zijn dan teruggekeerd naar zijn moeder. Gurgan 50." Op de vraag hoe lang jullie dan nog zijn teruggekeerd naar Gurgan 50 repliceerde uw echtgenote: "Ik herinner me niet. Twee weken. Dat is snel gegaan." (CGVS A.Z. (...) p. 23-24) Met deze bijkomende, volatiële verklaringen vanwege uw vrouw wordt er volledig ingegaan tegen uw eigen verklaringen. Waar zij aanhaalt dat jullie een week naar de huurwoning verhuisden om vervolgens nog een tweetal weken terug te keren naar het huis van uw ouders, spreekt u immers nergens meer van een terugkeer naar de woning van uw ouders en stelt u duidelijk dat jullie de laatste twee weken in de huurwoning hebben doorgebracht. Op basis van voorgaande dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote over jullie

laatste verblijfplaatsen verklaringen hebben afgelegd die onderling onverzoenbaar zijn en bovendien moeilijk te rijmen vallen met de naar voor geschoven timing. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze periode voor jullie precair was en dat er zodoende preciezer en coherenter verklaringen over zouden worden afgelegd. Bovenstaande vaststellingen zetten aldus verder jullie verklaringen op losse schroeven.

Gelet op voorgaande dient te worden gesteld dat u allerm minst aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst gevisieerd werd door de veiligheidsdiensten. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u vervolging dient te vrezen vanwege de O. (...) -teip. Immers moet worden benadrukt dat de beweerde teip-problematiek inherent is aan de ongeloofwaardig bevonden problemen met de veiligheidsdiensten. Zo blijkt dat de O. (...) -teip u en A. (...) verantwoordelijk achtten op basis van de valse bekentenissen die u op 15 juni 2018 bij de veiligheidsdiensten zou hebben ondertekend. Bovendien zouden de teip-problemen slechts gestart zijn nadat politiemedewerkers, die door uw klacht schrik hadden hun job te verliezen, het gerucht verspreidden dat u en A. (...) achter de dood van de twee O. (...) -broers zaten (CGVS, p. 14, 20). Daar aan de problemen met de veiligheidsdiensten geen geloof wordt gehecht, valt meteen ook de oorzaak voor de teip-problematiek weg. Aanvullend kan dienaangaande trouwens nog worden opgemerkt dat u aanhaalt dat het algemeen bekend was dat de FSB verantwoordelijk was voor de moord op de twee broers (CGVS, p. 26). Bijgevolg is het hoogst merkwaardig dat de O. (...) -teip u en A. (...) verantwoordelijk zouden achten voor de dood van die twee. Uw uitleg dat dit het gevolg zou zijn van valse beschuldigingen of geruchten komt twijfelachtig over. Er kan immers worden verwacht dat de teip-leden inzien dat de bekentenissen op twijfelachtige wijze kunnen zijn verkregen en dat er mogelijks een agenda achter de geruchtenmolen zat. Bovenal noemde u op een gegeven moment de twee broers goede vrienden én behoren zowel uw moeder als A. (...) zelf tot de O. (...) (CGVS, p. 12-13). Dit doet verder twijfelen aan de bewering dat de O. (...) -teip zomaar de informatie afkomstig van de FSB, de algemeen gekende verantwoordelijken voor de dood van de broers, voor waar zou aannemen."

Deze motieven vinden stuk voor stuk steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze in het geheel niet aanvecht of betwist, onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen en vrees voor vervolging. Dat er, zoals verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift "geen enkele betwisting" zou zijn van het gegeven "dat verzoeker wel degelijk werd gearresteerd, mishandeld werd en gevaar loopt", kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan in het geheel niet worden gevolgd.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, geenszins moet worden aangetoond dat de door hem neergelegde documenten vals zouden zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid kan er worden beslist om aan de betreffende documenten geen bewijswaarde toe te kennen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader vooreerst volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Wat betreft de binnenlandse paspoorten, de geboorteaktes van uw kinderen, het rijbewijs en het huwelijkscertificaat dient te worden gesteld dat deze stukken louter gegevens bevatten inzake jullie identiteit en gezinssamenstelling, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS.

Inzake de wapenvergunning, de militaire kaart, het wolfsbiljet en het eigendomsbewijs – steevast (en bij wijlen onleesbare) kopieën – moet worden besloten dat deze stukken geen verband houden met de argumenten waarop onderhavige beslissing steunt. Bovendien zijn deze stukken geenszins van die aard dat zij het vermogen hebben om, wat u en/of uw gezin betreft, te doen besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Bijgevolg hebben deze documenten geen inhoudelijke impact op de uitkomst van uw beschermingsverzoek."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Inzake de door verzoeker neergelegde brieven, wordt in de bestreden beslissing verder terecht gesteld: "Met betrekking tot de brieven die op 20 juni 2018 door u en uw vader werden opgesteld en die respectievelijk gericht waren aan de gerechtelijke instanties en een mensenrechtenorganisatie, moet

worden geconcludeerd dat hier geen enkele objectieve bewijswaarde aan kan worden toegevoegd. Immers moet benadrukt worden dat u en uw vader de auteurs zijn van deze stukken en dat niets jullie in de weg stond om een dergelijk document inhoudelijk geheel naar eigen goeddunken op te stellen. Bovendien moet worden opgemerkt dat u, geconfronteerd met een onduidelijke passage waarin u een schijnbaar incorrecte tijdsaanduiding naar voor schuift in uw schrijven, slechts een zeer bevreemdende uitleg kan verschaffen die allerminst kan overtuigen. De replieken die u ter zake heeft aangehaald, versterken verder de appreciatie dat u een gekunsteld relaas naar voor bracht (CGVS p. 28-29)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. In tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, diende verweerder om aan deze stukken bewijsaarde te ontfangen geenszins aan te tonen dat deze brieven of klachten niet zouden zijn neergelegd bij de betreffende instanties en organisaties. Nog daargelaten dat verzoeker in dit kader in het geheel niet staat of aannemelijk maakt dat of waarom het voor hem zelf in concreto onmogelijk was of zou zijn om dergelijke informatie op te vragen bij de betreffende instanties en organisaties, dient immers te worden opgemerkt dat, ook indien deze brieven en klachten daadwerkelijk zouden zijn verstuurd aan of neergelegd bij deze instanties en organisaties, dit geenszins afbreuk kan doen aan de vaststelling dat aan hun inhoud geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden gehecht. Deze inhoud werd immers eenzijdig opgesteld door verzoeker en diens vader, en dit geheel naar eigen goeddunken. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven geheel onverlet. Derhalve blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Met betrekking tot het neergelegde medische attest uit Rusland, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

"Wat de kopie van het Russisch medisch attest betreft, dient te worden gesteld dat, voor zover het om een authentiek document zou gaan, dit geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u bepaalde verwondingen zou hebben opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke en/of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Dit attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u uw verwondingen zou hebben opgelopen."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad treedt verweerder, nog daargelaten dat het betreffende attest slechts wordt bijgebracht in de vorm van een makkelijk te manipuleren kopie, bij en is van oordeel dat medische attesten zoals het voormelde attest op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoekers verklaringen zouden berusten op de waarheid. Zulke attesten vormen immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Gezien uit de hoger gedane vaststellingen genoegzaam blijkt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas, kan aldus niet worden aangenomen dat hij de in het medische attest aangehaalde verwondingen zou hebben opgelopen in de door hem geschetste omstandigheden.

Aangaande de door verzoeker aangereikte convocaties, wordt in de bestreden beslissing voorts met reden aangegeven:

"Aan de twee convocaties die u heeft voorgelegd, kan vervolgens enkel een ondersteunende waarde worden toegekend indien zij worden vergezeld van een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval bleek te zijn. Deze stukken zijn an sich niet in staat om uw gebrekkige geloofwaardigheid te herstellen."

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat aan documenten zoals de neergelegde convocaties hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen dergelijke stukken echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Hoe dan ook worden de convocaties door verzoeker slechts neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan hieraan bijgevolg geen bewijswaarde worden gehecht.

Betreffende de door verzoeker bijgebrachte schermafdrukken, wordt, nog daargelaten dat dergelijke schermafdrukken eenvoudigweg kunnen worden gefabriceerd en gemanipuleerd, in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“De schermafdrukken van een mailconversatie tussen u en M.M. (...) hebben evenmin enige impact op uw dossier. Uiteindelijk bevatten deze schermafdrukken niet meer dan enkele algemene vragen gesteld door M.M. (...) en uw repliek hierop.

Wat de schermafbeeldingen van een bericht op sociale media betreft moet worden opgemerkt dat dit geenszins op uw situatie betrekking heeft. Er wordt gewag gemaakt van onaangekondigde inspecties, onder andere bij M.M. (...). Uw situatie komt op geen enkele wijze aan bod.”

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift tegen de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze onverminderd gelden.

Verzoeker laat de bestreden beslissing tot slot geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Wat, tenslotte, de uiteenlopende medische documenten opgesteld in België betreft, moet worden besloten dat een lezing van de desbetreffende stukken aantoonst dat ook zij inhoudelijk niet van die aard zijn dat zij een impact kunnen uitoefenen op uw beschermingsverzoek, laat staan dat zij in staat zouden zijn om de uitkomst van onderhavige beslissing te wijzigen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Gezien de voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat de door verzoeker neergelegde documenten niet van zulke aard zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande, kan het verwijt dat verweerder deze documenten nader had moeten onderzoeken te dezen verder niet worden gevolgd en is dit niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geïsoleerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat de voormelde motieven niet zouden zijn gestaafd, betreft een loutere miskenning van de inhoud van de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, waarop deze motieven schragen en waarin deze motieven weldegelijk steun vinden. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar het reisadvies van de Belgische overheid inzake de Russische Federatie verder geenszins volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde motieven en de landeninformatie waarop deze motieven schragen. Nog daargelaten dat het door hem geciteerde reisadvies geen specifieke en gedetailleerde informatie omtrent de situatie in verzoekers regio van herkomst bevat, dient immers te worden opgemerkt dat zulk reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Ook met zijn algemene, blote en ongefundeerde bewering omtrent "de duizenden Ingoesjetiërs die nog steeds als vluchteling verblijven in België", kan verzoeker bezwaarlijk afbreuk doen aan de voormelde motieven en landeninformatie. De Raad treedt verweerder bij in de voormelde motieven en oordeelt dat, gelet op de beschikbare landeninformatie, de situatie in verzoekers regio van herkomst in de Russische Federatie niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve toont verzoeker in het geheel niet aan dat hij in aanmerking zou komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van deze bepaling.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat en gezien verzoeker zich betreffende de aangevoerde schending van de onderzoeksplicht en de zorgvuldigheidsplicht op geen andere argumenten beroept, worden ook deze schendingen niet dienstig aangevoerd en uiteengezet.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

De voormelde motieven gelden ook ten aanzien van verzoekster.

Op verzoeksters vermeende geheugenproblemen werd reeds hoger ingegaan. Ingevolge de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, kunnen deze problemen geenszins een ander licht werpen op of afbreuk doen aan het voorgaande.

2.4. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift daarnaast initieel tracht te laten uitschijnen dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden omdat verweerder zou hebben nagelaten een beoordeling te voeren van haar persoonlijke situatie en te motiveren omtrent de specifieke redenen die zij zelf aanhaalde, dient te worden vastgesteld dat verzoekster met dit betoog op schromelijke wijze voorbijgaat en op generlei wijze afbreuk doet aan de inhoud van de bestreden beslissing. Zoals verzoekster later ook zelf toegeeft in het verzoekschrift, heeft verweerder deze situatie en deze redenen immers weldegelijk bestudeerd en wordt hieromtrent weldegelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Volledigheidshalve kan, wat u betreft, nog worden opgemerkt dat u aangaf een vrees te koesteren vanwege uw broer omdat hij u niet kan vergeven dat u een klacht heeft ingediend tegen uw man. In uw woonplaats in België werd op een gegeven moment lawaai en geschreeuw vastgesteld en men had u verteld dat uw kinderen van u konden worden afgenomen indien dit in de toekomst nog gebeurde. Om dit te vermijden kreeg u naar eigen zeggen het opportunistische advies om klacht in te dienen tegen uw man met de bedoeling dan achteraf een gezinshereniging aan te vragen. U wilde dit eerst in samenspraak met uw man doen, maar nadat hij hier niet voor open stond, heeft u op eigen houtje een klacht ingediend tegen uw man. U en uw man werden van elkaar gescheiden waarop u tevergeefs trachtte om uw klacht in te trekken. U zorgde er wel voor dat uw man stiekem bij u en uw kinderen op bezoek kon komen. Uiteindelijk werd de zaak uitgesproken, is de situatie tussen u en uw man rechtgezet en wonen jullie opnieuw samen. U gaf aan dat uw broer geen begrip toont voor uw demarches en u werpt enkele hypothetische en uiteenlopende beweringen op als zou uw broer de kinderen aan de ouders van uw man geven, hij u en uw man uiteen zou halen en dat hij u thuis zou houden of uithuwelijken als straf voor wat u heeft gedaan (CGVS A.Z. (...) p. 20-22). Vooreerst dient te

worden opgemerkt dat u niet het minste begin van bewijs voorlegt dat u daadwerkelijk een klacht hebben ingediend tegen uw man. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien zou worden aangenomen dat u een klacht heeft ingediend, hetgeen tot op heden geenszins vaststaat, het louter een blote bewering betreft dat dit niet in samenspraak met uw man zou zijn geweest. Bovenal moet in deze worden opgemerkt dat u, uw man en uw kinderen nog steeds een gezin vormen en dat u verschillende stappen heeft ondernomen om de situatie recht te zetten (u trachtte de klacht in te trekken, u zorgde er voor dat uw man in het geheim u en de kinderen kon bezoeken en intussen wonen jullie opnieuw samen). In die optiek, waarbij plooiën die er eventueel zijn geweest klaarblijkelijk zijn gladgestreken, kunnen de blote beweringen inzake de vrees die u koestert ten aanzien van uw broer worden betwijfeld. Binnen het geheel van uw verklaringen ter zake kan niet anders dan worden vastgesteld dat uw verklaringen niet gestaafd en vooral hypothetisch van aard zijn. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van voorgaande redenen een gegronde vervolgingsvrees dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij toont tot op heden niet aan dat zij de voormelde, beweerde klacht zou hebben ingediend. Nochtans mocht, dit in tegenstelling met wat zij laat uitschijnen in het verzoekschrift, weldegelijk worden verwacht dat zij zulks, zo haar verklaringen dienaangaande berustten op de waarheid, zou (kunnen) staven. Verder laat verzoekster de terechte vaststelling onverlet dat, zo zij al een klacht zou hebben ingediend, zij geenszins aantoonde of aannemelijk maakt en het bijgevolg een blote bewering betreft dat dit niet zou zijn gebeurd in samenspraak met haar echtgenoot. Hoe dan ook blijkt uit verzoeksters voormelde verklaringen genoegzaam dat, zo er al problemen met haar echtgenoot zouden zijn geweest, de plooiën intussen kennelijk zijn gladgestreken. Verzoekster trachtte de klacht in te trekken, zij zorgde ervoor dat haar echtgenoot haar en haar kinderen in het geheim kon bezoeken, zij wonen heden terug samen en zij vormen nog steeds een gezin. Dat haar broer haar actueel zou willen viseren of vervolgen ten gevolge van haar demarches en de beweerde problemen met haar echtgenoot, is, zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, dan ook niet meer dan een blote, hypothetische en ongefundeerde bewering die in het geheel niet kan worden aangenomen.

2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT